

L'esprit de l'escalier

Jo em miro el girar del tambor de la rentadora i m'encallo a repetir paraules dins el cap

Il·lustració: **Jordi Lafebre**

Ara direm paraules que comencin amb la (una lletra). Així comença el joc de les paraules que comencen amb una lletra que vaig improvisar per distreure el meu fill un dia que bramava

embolicat amb la tovallola al lavabo perquè una porció minúscula d'una bombolla de sabó - comptant que la major part de qualsevol bombolla és aire- li havia fregat l'ull dret. O l'esquerre. Paraules que comencin amb la pe. I paraules que comencen amb la pe van ser enumerades, ara ell, ara jo. Pati, pintura, pintor, porta, pastanaga, piruleta, puta, perdó! (perdó també comença amb pe!), pa, paper. Tot d'una no en trobava cap més, la pressió fa callar neurones, i després d'uns segons d'aguantar la cara concentrada sota els regalims que li queien dels cabells molls: pentilador! Vaig ser una riallada i després ho vam ser els dos, i des d'aquell dia quan juguem a dir paraules que comencen amb (una lletra) sempre, sempre, sempre apareix pentilador.

Si es pogués aparellar el mobiliari i els forats negres, el meu sofà seria al capdavant de l'arbre genealògic, un únic descendent híbrid de cinc places, absorbent i (verd) fosquíssim on s'hi dorm bé i s'hi pensa millor. Asseguda, plegada, desplegada o estirada m'hi estic hores llargues mirant-me el sostre sense veure'l i pensant. M'encallo en paraules, mira que n'és de bonica, màcula, i *siblings*, pulsar, malbé. Com qui es mira el petar de les onades o la ballaruga nerviosa del foc a la llar. Jo em miro el girar del tambor de la rentadora i m'encallo a repetir paraules dins el cap. Màcula, mà, cu, la.

Flosti no és res, és una paraula inventada que sona amb la veu de la meva mare. Tapa un forat, omple el buit que deixen les paraules que sí que són alguna cosa però que o no vénen, o no es recorden, o no se saben. *Flosti* és sempre un objecte, i *flosti* va acompanyat d'un gest descriptiu amb les mans que (curiosament) limita porcions d'aire allargades, no gaire grans, que es poden agafar? si l'aire es pogués agafar? amb una mà, o potser amb les dues, si cal. *Flosti* és el comodí del lèxic familiar, així sempre hi ha una paraula per substituir la que o no ve, o no es recorda, o no se sap.

Circumloqui: pentinar, la mà amb els dits oberts per pinta, els cabells d'algú altre, d'algú que s'estima. Paraula: *cafuné*. Des del Brasil amb amor. *Tartle* és el dubte momentani que es té en presentar una persona i no recordar-ne el nom, el segon i mig de vacil·lació. És escocès. *Kummerspeck* és alemany i és el pes que es guanya quan es menja compulsivament per tractar d'ofegar un desengany. Ho comptaria en grams/pena.

Una mena de nostàlgia em sobrevé, entre romàntica i de flagell, pensant enrere els *i sí?*, i els pedaços possibles per a converses vençudes. Diu la Natalia Ginzburg que la nostra existència transcorre entre esperances i nostàlgies, que aquesta és la monòtona uniformitat en els destins dels homes. Uniformes i particulars, tot acaba per ser menys únic i exclusiu del que sentim i vivim encara que ho sentim i visquem únic perquè sempre som centre del que ens passa, som sempre l'ull que veu. Si hagués dit allò aquell dia, hauria dut la conversa a un altre lloc, o hauria avortat un malentès -malentès, mal, en, tès-. I això, que tantes vegades em gira al cap també gira al cap dels altres -particulars però uniformes- i es diu en francès: *l'esprit de l'escalier*.